

ภาค ๑

ข้อเท็จจริง

ผู้โดยสารคนสำคัญบนรถด่วนทอรัส

เวลาที่ห้าของเช้าวันหนึ่งในฤดูหนาวในซีเรีย รถไฟที่ได้รับการเรียกขานอย่างยิ่งใหญ่ตามหนังสือคู่มือรถไฟวาระรถด่วนทอรัส จอดเทียบชานชาลาสถานีเมืองอะเลปโป ทั้งขบวนประกอบไปด้วยตู้เสบียงหนึ่งตู้ ตู้นอนหนึ่งตู้ และตู้หนึ่งสองตู้

ข้างบันไดทางขึ้นตู้นอนมีนายทหารหนุ่มยศร้อยโทชาวฝรั่งเศสยืนอยู่คนหนึ่ง เขาดูงามสง่าในชุดเครื่องแบบ กำลังสนทนาอยู่กับชายผอมบางร่างเล็กซึ่งห่อหุ้มเนื้อตัวมัดชิดจรดใบหู มองเห็นแค่ปลายจมูกสีชมพูระเรื่อกับปลายแหลมชี้ของเรียวนวดององเง้งทั้งสองข้าง

อากาศหนาวจับขั้วหัวใจ และหน้าที่ส่งคนแปลกหน้าซึ่งเป็นบุคคลมีชื่อเสียงขึ้นรถไฟก็ไม่ใช่สิ่งที่น่าอิจฉา แต่ถึงอย่างนั้นร้อยโทดูโบสก็ปฏิบัติหน้าที่ของเขาอย่างไม่ย่อท้อ คำพูดรี้นหูออกจากริมฝีปากเป็นภาษาฝรั่งเศสสละสลวย เขาไม่รู้หรือว่าเรื่องทั้งหมดนี้คืออะไร แน่นนอน มีข่าวลือเกิดขึ้นมากมาย เช่นที่มักเกิดขึ้นเสมอในกรณีแบบนี้ อารมณ์ของท่านนายพล...ท่านนายพล *ของเขา* นับวันมีแต่จะยิ่งตกต่ำต่ำดิ่ง และแล้วจู่ๆ คนแปลกหน้าชาวเบลเยียมผู้นี้ก็ปรากฏตัวขึ้น ดูเหมือนจะข้ามน้ำข้ามทะเลมาจากอังกฤษเลยทีเดียวนะ หนึ่งลัปดาห์ต่อจากนั้นบรรยากาศเต็มไปด้วยความตึงเครียดอย่างน่าแปลก แล้วในที่สุดบางสิ่งก็เกิดขึ้น นายทหารผู้มีเกียรติประวัติโดดเด่นมากคนหนึ่งฆ่าตัวตาย อีกคนยื่นใบลาออก หลังจากนั้นใบหน้าที่ทั้งหลายที่เคยกลัดกลุ้มก็คลายความกลัดกลุ้มลงทันใด มาตรการป้องกันทางการทหารบางข้อได้รับการผ่อนผัน และท่านนายพล...ท่านนายพลคนเดิมของร้อยโทดูโบสก็นั้นแหละ ก็ดูหนุ่มขึ้นลิบปีทันตาเห็น

ดูโบสก็ได้ยินบทสนทนาตอนหนึ่งระหว่างท่านนายพลกับชายแปลกหน้า โดยบังเอิญ “คุณช่วยเราไว้ มงแซร์ (เพื่อนรัก)” ท่านนายพลพูดอย่างตื่นตัน

หมวดเพิ่มเติมของชาวสันนิษฐานระหว่างที่พูด “คุณช่วยรักษาเกียรติยศแห่งกองทัพฝรั่งเศส คุณป้องกันไม่ให้เกิดการนองเลือดครั้งใหญ่! ผมจะขอบคุณคุณอย่างยิ่งที่อุตส่าห์มาตามคำขอของผม ที่ดันดันมาไกลขนาดนี้...”

คนแปลกหน้า (ผู้มีนามว่าเมอซีเยอร์แอร์กูล บัวโรต์) ตอบคำพูดนี้ด้วยคำพูดที่เหมาะสมทัดเทียมกัน ซึ่งรวมทั้งประโยคว่า “แต่จริง ๆ นะครับ คิดว่าผมจะจำไม่ได้เชียวหรือว่าครั้งหนึ่งคุณเคยช่วยชีวิตผมไว้” ท่านนายพลพิจารณาคำพูดที่เหมาะสมตอบกลับไปอีก โดยปฏิเสธที่จะรับความดีความชอบใดๆ สำหรับการช่วยเหลือในอดีตครั้งนั้น จากนั้นทั้งสองพูดคุยกันต่อถึงประเทศฝรั่งเศส ประเทศเบลเยียม ชื่อเสียง เกียรติยศ และเรื่องอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน ก่อนจะกอดกันอย่างเปี่ยมไม่ตรีจิต และการสนทนาก็เป็นอันยุติลง

ส่วนที่ว่าเรื่องทั้งหมดนั้นคืออะไรกันแน่ ร้อยโทดูโบสค์ยังคงมืดแปดด้านอย่างไรก็ตาม เขาได้รับมอบหมายให้มาส่งเมอซีเยอร์บัวโรต์ขึ้นรถด่วนทอรัส และก็กำลังปฏิบัติหน้าที่ด้วยความกระตือรือร้นอย่างออกนอกหน้าตามแบบฉบับของนายทหารหนุ่มอนาคตไกล

“วันนี้วันอาทิตย์” ร้อยโทดูโบสค์พูดขึ้น “วันพรุ่งนี้ ซึ่งก็คือวันจันทร์ ตอนค่ำๆ ท่านจะไปถึงสตัมบูล”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาตั้งข้อสังเกตนี้ออกไป บทสนทนาบนชานชาลา ก่อนรถไฟออกมักจะค่อนข้างซ้ำไปซ้ำมาเสมอ

“เป็นเช่นนั้น” เมอซีเยอร์บัวโรต์เห็นด้วย

“ผมคิดว่าท่านคงตั้งใจจะแวะที่นั่นสักสองสามวันกระมังครับ”

“เมล์อวี (คิดอย่างนั้นนะ) สตัมบูลเป็นเมืองที่ผมไม่เคยไป คงน่าเสียดายถ้าจะผ่านไปเฉยๆ... กอมซา (แบบนี้)” เขาตืดนิ้วประกอบ “ในเมื่อไม่มีธุระเร่งด่วนอะไร ผมก็จะอยู่เที่ยวที่นั่นสักสองสามวัน”

“มหาวินิจฉัยเสียเพียงดงามมากครับ” ร้อยโทดูโบสค์ซึ่งไม่เคยไปเห็นของจริงกล่าว

ลมหนาวระลอกหนึ่งพัดครุมาตามชานชาลา ชายทั้งสองสิ้นสะท้อน ร้อยโทดูโบสค์ประสบความสำเร็จในการลอบดูนาฬิกาข้อมือแวบหนึ่ง อีกห้านาทีจะดีห้า... อีกแค่ห้านาที!

เขาเดาว่าอีกฝ่ายคงสังเกตเห็นว่าเขาแอบดูเวลา จึงรีบหาเรื่องมาชวนคุยต่อ

“ช่วงนี้ของปีมีคนเดินทางไม่มากเท่าไร” เขาว่า พลังเหลือบขึ้นไปมองหน้าต่างตึนอนที่อยู่สูงขึ้นไป

“เป็นเช่นนั้น” เมอซีเยอร์บัวโรต์เห็นด้วย

“หวังว่าท่านจะไม่ติดหิมะอยู่ในรถทอร์สนี่นะครับ!”

“มีเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นด้วยหรือ”

“ครับ มี แต่ป็นี่ยังไม่มีนะครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ช่วยกันถนากันไว้แล้วกัน” เมอซีเยอร์บัวโรต์ว่า “รายงานสภาพอากาศจากยุโรปบอกว่าอากาศทางนั้นกำลังแย่”

“แย่มากครับ มีหิมะตกหนักในบอลข่าน”

“ในเยอรมนีด้วย ผมได้ยินมา”

“เอท์เบียง (จันท์)” ร้อยโทดูโบสค์รีบพูดเมื่อเห็นว่าความเงียบกำลังก่อตัวขึ้นอีก “คำวันพรุ่งนี้ เวลาหนึ่งทุ่มสี่สิบนาที ท่านจะไปถึงคอนสแตนติโนเปิล”

“ใช่” เมอซีเยอร์บัวโรต์ว่า ก่อนจะพูดต่ออย่างทื่อเทียว “ผมได้ยินมาว่ามหาวิหารฮาเกียโซเฟียคงงามมาก”

“งามน่าประทับใจที่สุดเชียวละครับ ผมเชื่ออย่างนั้น”

เหนือศีรษะของทั้งคู่ บังตาห้องพักห้องหนึ่งในตึนอนถูกผลักออกไปข้างๆ และหญิงสาวคนหนึ่งมองออกมา

แมรี เดเบแนม ใต้นอนไปแค่นิดเดียวนับตั้งแต่ออกเดินทางจากแบกแดด เมื่อวันพฤหัสบดีที่ผ่านมา เธอหลับไม่สนิททั้งตอนที่โดยสารรถไฟมาเมืองคิรีคูกในโรงแรมข้างทางที่โมซูล หรือบนรถไฟเมื่อคืนนี้ และมาตอนนี้ สืบเนื่องจากความเบื่อหน่ายที่ต้องนอนตาข้างท่ามกลางความร้อนอ้าวภายในห้องพักที่เปิดเครื่องทำความร้อนแรงเกินไป เธอจึงลุกขึ้นและมองออกไปข้างนอก

ที่หน้าจะเป็นเมืองอะเลปโป แนนอน ไม่มีอะไรให้ดูสักเท่าไร มีแค่ซานซาลาทอดยาวมีดสลัว พร้อมด้วยเสียงท่อมเถียงเดือดดาลดั่งลั่นเป็นภาษาอาหรับจากที่ไหนสักแห่ง ชายสองคนที่อยู่ใต้หน้าต่างห้องเธอกำลังคุยกันเป็นภาษาฝรั่งเศส คนหนึ่งเป็นนายทหารชาวฝรั่งเศส อีกคนเป็นชายร่างเล็กไว้หนวดคกหนา เธอยิ้มออกมาเล็กน้อย เธอไม่เคยเห็นใครห่อหุ้มเนื้อตัวมิดชิดมากเท่านี้มาก่อน ข้างนอกคงจะหนาวมาก เพราะอย่างนี้พวกเขาจึงเร่งเครื่องทำความร้อนในรถไฟสูงลิบขนาดนี้ เธอพยายามดันหน้าต่างลง แต่มันไม่ยอมขยับ

พนักงานประจำตึนอนเดินเข้ามาหาชายทั้งสอง รถไฟกำลังจะออกแล้วนะครับ เขาว่า เมอซีเยอร์ควร์ขึ้นรถได้แล้ว ชายร่างเล็กถอดหมวกออก หัวเหมือนไข่ชะมัด แมรี เดเบแนม อดยิ้มออกมาไม่ได้ทั้งที่มีเรื่องรบกวนจิตใจอยู่หลายเรื่อง เป็นผู้ชายตัวเล็กที่ดูน่าขันเสียจริงๆ เป็นคนตัวเล็กประเภทที่ไม่มีใครจะถือสาหาความเป็นจริงเป็นจังด้วย

ร้อยโทดูโบสค์กำลังกล่าวคำอำลา เขาเตรียมมาล่วงหน้า และรอจน

นาทีสุดท้าย มันเป็นสุนทรพจน์ที่ดังและสละสลวยอย่างยิ่ง

เพื่อไม่ให้เหนื่อยหน้า เมอซีเยอร์บัวโรต์จึงตอบกลับไปในการทำงานเดียวกัน

“อองวัวร์ เมอซีเยอร์ (ขึ้นรถไฟได้แล้วครับ เมอซีเยอร์)” พนักงานประจำ
ตู้นอนพุด

เมอซีเยอร์บัวโรต์ก้าวขึ้นสู่ขบวนรถไฟด้วยอาการไม่เต็มใจอย่างยิ่ง พนักงาน
ตามขึ้นมา เมอซีเยอร์บัวโรต์หันไปโบกมือลา ร้อยโทดูโบสค์ ฝ่ายหลังทำวันทยหัตถ์
ตอบ รถไฟกระชากอย่างแรง ก่อนจะค่อยๆ เคลื่อนไปข้างหน้า

“อองเฟง! (ในที่สุด!)” เมอซีเยอร์บัวโรต์พิมพ์

“บรีอ-อ-อ-อ-อ” ร้อยโทดูโบสค์ทำเสียง เพ็งรับรู้อย่างจริงจังๆ จังๆ ว่า
ตัวเองหนาวแค่นั้น...

“วูลา เมอซีเยอร์ (นี้ครับ เมอซีเยอร์)” พนักงานประจำตู้นอนออกท่าออกทาง
เต็มที แสดงความงามของห้องพักและความเป็นระเบียบของการจัดสัมภาระของ
บัวโรต์ให้ชม “กระเป๋าลูกของเมอซีเยอร์ ผมเอาไว้ตรงนั้นะครับ”

เขายื่นมือออกมาอย่างมีความหมาย แอร์กูล บัวโรต์ หยิบธนบัตรที่พับไว้
ใบหนึ่งใส่มือข้างนั้น

“แมร์ซี เมอซีเยอร์ (ขอบคุณครับ เมอซีเยอร์)” จากนั้นพนักงานก็มีท่าทาง
กระฉับกระเฉงและเป็นงานเป็นการขึ้นมา “ผมได้ตัวของเมอซีเยอร์มาแล้ว ผม
คงต้องขอหนังสือเดินทางด้วยนะครับ ผมเข้าใจว่าเมอซีเยอร์จะแวะที่สตัมบูล
ใช่ไหมครับ”

เมอซีเยอร์บัวโรต์ตอบรับ

“ผมคิดว่าคงมีคนเดินทางไม่มากกระมังครับ” เขาถาม

“ไม่เลยครับ เมอซีเยอร์ ผมมีผู้โดยสารอีกแค่สองคน เป็นชาวอังกฤษทั้งคู่
คนหนึ่งเป็นนายพันเอกที่เดินทางมาจากอินเดีย และอีกคนเป็นสุภาพสตรีสาวชาว
อังกฤษที่มาจากแบกแดด เมอซีเยอร์ต้องการอะไรไหมครับ”

เมอซีเยอร์ขอน้ำแร่เปร์ริเยร์ขวดเล็กหนึ่งขวด

เวลาตีห้าเป็นเวลาขึ้นรถไฟที่ออกจะไม่สะดวก อีกสองชั่วโมงกว่า
พระอาทิตย์จะขึ้น เมอซีเยอร์บัวโรต์รู้ว่าตัวเองนอนมาไม่พอ และยังคงรู้สึก
ถึงภารกิจอันละเอียดอ่อนที่สำเร็จลุล่วง เขาอนอนขดตัวในมุมหนึ่งของห้องและ
หลับไป

เขาตื่นมาอีกทีพบว่าเป็นเวลาเก้าโมงครึ่งแล้ว เขารีบไปที่ตู้เสบียงเพื่อหากาแฟ
ร้อนๆ ดื่ม

ขณะนั้นมีแขกนั่งอยู่แค่คนเดียว ชัดเจนว่าเธอคือสุภาพสตรีสาวชาวอังกฤษ ที่พนักงานพูดถึง เธอมีรูปร่างสูง ผอมบาง และผมสีเข้ม อายุน่าจะอยู่ราว ยี่สิบแปด ท่วงท่าของเธอยอมรับประทานอาหารเข้าและตอนที่บอกรู้ให้พนักงาน นำกาแฟมานั้นมีความคล่องแคล่วอย่างเยือกเย็นแฝงอยู่ในที และนั่นบ่งบอก ว่าเธอเคยเห็นโลกมามาก อีกทั้งยังคุ้นเคยกับการเดินทางเป็นอย่างดี เธอสวม ชุดลาลองสีเข้ม วัสดุเป็นผ้าเนื้อบางที่เหมาะสมกับอากาศร้อนอ้าวภายในรถไฟ ใอย่างยิ่ง

เมอซีเยอร์แอร์กูล บัวโรต์ หออะไรดีกว่านี้ทำไม่ได้ จึงหาความบันเทิงให้ ตัวเองด้วยการศึกษาผู้หญิงคนนี้ โดยทำทำให้อูเหมือนไม่ได้สังเกตเธออยู่

เขาประเมินว่าเธอเป็นผู้หญิงประเภทที่ดูเล็ดตัวเองได้อย่างดีเยี่ยมไม่ว่าจะไป ที่ไหน เธอมีทั้งความเยือกเย็นและความคล่องแคล่วอยู่ในตัว เขาค่อนข้างชอบ เครื่องหน้าเรียบๆ ที่ดูจริงจังและลึกลับซึดๆ ละเอียดอ่อนของเธอ เขายังชอบผมดำ งามามที่หยักเป็นลอนอย่างเป็นระเบียบ กับดวงตาสีเทาเยือกเย็นที่ไม่แสดง ความรู้สึกนั้นด้วย อย่างไรก็ตาม โดยรวมแล้วเขาลงความเห็นว่าเธอดูคล่องเกินกว่า ที่เขาจะเรียกว่า “โซลิสฟามม์ (ผู้หญิงสวย)” อยู่สักนิด

ในไม่ช้าก็มีอีกคนเดินเข้ามาในตู้เสบียง คนนี้เป็นชายร่างสูง อายุอยู่ระหว่าง สี่สิบถึงห้าสิบ รูปร่างผอมบาง ผิวสีน้ำตาล ผมหงอกเล็กน้อยบริเวณขมับ ทั้งสองข้าง

“นายพันเอกจากอินเดีย” บัวโรต์พูดกับตัวเอง

ผู้มาใหม่ค้อมศีรษะเล็กน้อยให้หญิงสาว

“อรุณสวัสดิ์ครับ คุณเดเบเนม”

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ ผู้พันอาร์บุนอด”

นายพันเอกยกมือข้างหนึ่งจับเก้าอี้ตรงข้ามเธอ

“จะรังเกียจไหมครับ” เขาถาม

“ไม่เลยค่ะ เชิญนั่งสิคะ”

“อ้อ โดยมากมือเขาคอนจะไม่ค่อยมีอารมณ์คุยเล่นกันสักเท่าไรนะคะครับ”

“ฉันหวังว่าจะไม่เป็นอย่างนั้น แต่ฉันไม่กัลดทรวงนะคะ”

นายพันเอกนั่งลง

“บ่อย” เขาเรียกพนักงานเสิร์ฟด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด

เขาสั่งไข่กับกาแฟให้ตัวเอง

เขาเลื่อนสายตาไปจับที่แอร์กูล บัวโรต์ คนหนึ่ง แต่มองเลยไปอย่างไม่ใส่ใจ บัวโรต์ซึ่งอ่านความคิดของคนอังกฤษได้อย่างทะลุปรุโปร่ง รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังคิดในใจ

ว่า “ก็แค่ไอ้คนต่างชาติ”

คนอังกฤษทั้งสองไม่พูดคุยกันมากนัก ซึ่งก็เป็นไปตามบุคลิกประจำชาติของพวกเขา ทั้งคู่แลกเปลี่ยนคำพูดกันสั้นๆ สองสามประโยค ในไม่ช้าหญิงสาวก็ลุกขึ้นและกลับไปห้องพักของเธอ

ตอนมือเที่ยงทั้งคู่นั่งโต๊ะเดียวกันอีก และเป็นอีกครั้งที่ทั้งสองไม่สนใจผู้โดยสารคนที่สามอย่างสิ้นเชิง การสนทนาของทั้งคู่มีชีวิตชีวามากกว่าตอนมือเช้า พันเอกอาร์บุนขอตพุดถึงปัญหา และเอ่ยถามหญิงสาวเป็นครั้งแรกเกี่ยวกับแบกแดดซึ่งปรากฏชัดว่าเธอไปทำงานเป็นครูที่เลี้ยงสองสามคำถาม ระหว่างที่พูดคุยกัน ทั้งคู่พบว่าตนมีเพื่อนบางคนร่วมกันอยู่ ซึ่งส่งผลให้ทั้งสองมีท่าทางเป็นมิตรกันมากขึ้นและเกร็งน้อยลงทันที ทั้งคู่พูดคุยกันถึงเพื่อนเก่าบางคน เช่น ทอมมีอะไรล์อย่าง และเจอร์รี่อะไรล์อีกคน นายพันเอกถามเธอว่าจะตรงกลับอังกฤษเลยหรือแวะที่สตัมบูลก่อน

“ไม่ค่ะ ฉันจะตรงกลับบ้านเลย”

“ไม่น่าเสียดายไปหน่อยหรือครับ”

“สองปีก่อนฉันก็ใช้เส้นทางนี้ค่ะ และตอนนั้นฉันแวะที่สตัมบูลสามวัน”

“อ้อ ครับ ผมคงต้องบอกว่า ผมดีใจมากที่คุณจะตรงกลับอังกฤษเลย เพราะผมก็จะทำอย่างนั้นเหมือนกัน”

เขาค้อมศีรษะเล็กน้อยอย่างเก๋ๆ กังๆ ไปหน้าแดงระเรื่อ

“ช่วงหัวนี้ไหวง่ายเสียจริง ผู้พันของเรา” แอร์กูล บัวโรต์ คิดในใจอย่างขำๆ “รถไฟนี่นะ อันตรายพอๆ กับนั่งเรือเลยทีเดียว!”

นางสาวเดเบแนมตอบเรียบๆ ว่าถ้าเป็นอย่างนั้นก็ดีมาก เธอดูสงวนท่าทีอยู่นิดๆ

แอร์กูล บัวโรต์ สังเกตเห็นนายพันเอกเดินไปเป็นเพื่อนเธอตอนเธอเดินกลับไปห้อง ในเวลาต่อมา รถไฟวิ่งผ่านวิวทัศนียภาพงดงามตระการตาของเทือกเขาทอรัส และระหว่างที่ทั้งสองยืนเคียงข้างกันบนทางเดิน มองลงไปยังช่องเขาซิลิเชียนเกตส์ จู่ๆ หญิงสาวก็ถอนหายใจออกมา บัวโรต์ยืนอยู่ใกล้ๆ ทั้งคู่และไต่ยีนเธอพิมพ์

“สวยเหลือเกิน! ฉันอยากจะ...ฉันอยากจะ...”

“ครับ”

“ฉันอยากจะเปล็ดเพลินใจไปกับมันได้เหลือเกิน!”

อาร์บุนขอตไม่ตอบอะไร กรามเป็นสันเหลี่ยมของเขาดูจะขบเกร็งและเครียดขึ้นเล็กน้อย

“ผมภาวนาต่อสวรรค์ขอให้คุณไม่ต้องเข้ามายุ่งกับเรื่องทั้งหมดนี้” เขาพูด
 “จู่ๆ ได้โปรด อย่าพูดค่ะ”

“โอ! ไม่เป็นไรหรอก” เขาตวัดสายตามองมาทางบัวโรต์อย่างรำคาญเล็กน้อย
 ก่อนจะหันไปพูดกับหญิงสาวต่อ “แต่ผมไม่ชอบที่คุณไปเป็นครูที่เลี้ยงเลยจริง ๆ
 ต้องคอยทำตามคำสั่งพวกแม่ ๆ จอมเผด็จการกับลูก ๆ เหลือขอของพวกหล่อน
 แบบนั้น”

เธอหัวเราะ โดยมีแววควบคุมตัวเองไม่ได้แฝงอยู่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

“โอ! อย่าคิดอย่างนั้นค่ะ เรื่องของครูที่เลี้ยงที่ถูกคิดขึ้นแค่ตายนานเท่านั้น
 แหะ ฉันรับรองกับคุณได้เลยว่า พวกพ่อแม่ต่างหากที่กลัวว่าจะถูกฉัน รังแก”
 ทั้งคู่ไม่พูดอะไรกันอีก อาร์บุนอดตาจะอายุใจที่โพล่งออกไปแบบนั้น

“ช่างเป็นละครชวนหัวเรื่องเล็กๆ ที่พิลึกจริงที่เรากำลังดูอยู่นี้” บัวโรต์
 บอกตัวเองอย่างครุ่นคิด

ในเวลาต่อมาเขาจะนึกถึงความคิดนี้ขึ้นมาอีกครั้ง

รถไฟไปถึงเมืองคอนยาในเวลาประมาณห้าทุ่มครึ่งของคืนวันนั้น ผู้โดยสาร
 ชาวอังกฤษทั้งสองลงไปยังเตียงยึดขาด้วยการเดินย้ายไปมาบนชานชาลาที่เต็มไปด้วย
 หิมะ

เมอซีเยอร์บัวโรต์พึงใจกับการเฝ้ามองกิจกรรมหลากหลายในสถานีผ่านทาง
 กระจกหน้าต่างมากกว่า อย่างไรก็ตาม ราวสิบนาที่ต่อมา เขาก็ตัดสินใจว่าการ
 ลงไปสูดอากาศบริสุทธิ์อาจเป็นความคิดที่ไม่เลวนัก เขาเตรียมตัวอย่างรอบคอบ
 ห่อหุ้มตัวด้วยเสื้อโค้ตและผ้าพันคอหลายชั้น และสวมรองเท้ากันน้ำที่อบอุ่น
 สะอาดสะอาดของตัวเองอีกชั้น ภายในเครื่องแต่งกายดังกล่าวเขาก็ก้าวลงไป
 ที่ชานชาลาอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็เริ่มเดินไปตามความยาวของชานชาลา
 จนกระทั่งเลยหัวรถจักรออกไปอีก

เป็นเพราะเสียงพูดนั่นเองที่ทำให้เขาพอมองเห็นร่างสองร่างที่ยืนหลบอยู่
 ในเงามืดของตู้รถไฟเพียงร่างๆ อาร์บุนอดกำลังพูดว่า

“เมรี่...”

หญิงสาวซัดจิ้งหะขึ้นก่อน

“ไม่ใช่ตอนนี้ค่ะ ไม่ใช่ตอนนี้ รอให้ทุกอย่างจบลงก่อน รอให้มันผ่านไป
 ไปก่อน... จากนั้น...”

เมอซีเยอร์บัวโรต์ค่อยๆ เลี้ยวหลบออกมา ในใจให้นึกถึงนาง

เขาจำแทบไม่ได้ว่านั่นคือเสียงที่เยือกเย็นและเด็ดขาดของนางสาวเดเบเนม...

“แปลกจริง” เขาพูดกับตัวเอง

วันรุ่งขึ้นเขาสงสัยว่าสองคนนี้อาจมีปากเสียงกันหรือเปล่า ทั้งคู่พูดกันน้อยมาก เขาคิดว่าหญิงสาวดูวิตกกังวล รอบดวงตาของเธอมีรอยคล้ำ

เป็นเวลาบ่ายสองโมงครึ่งโดยประมาณตอนที่जू ารถไฟก็หยุดแล่น ผู้คนในรถชะงักศีรษะออกไปนอกหน้าต่าง คนกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มหนึ่งยืนจับกลุ่มกันข้างทางและชี้ให้กันดูอะไรสักอย่างใต้ตู้เสบียง

บิวโรต์ชะงักตัวออกไปพูดกับพนักงานประจำตู้นอนซึ่งกำลังเดินผ่านไปอย่างรีบเร่ง เขาตอบกลับมา บิวโรต์ดึงศีรษะกลับเข้ามาและหันหลังกลับ เกือบชนแมรี เดเบแนม ซึ่งยืนอยู่ข้างหลังในระยະประชิด

“เกิดอะไรขึ้นคะ” เธอถามเป็นภาษาฝรั่งเศสด้วยเสียงค่อนข้างทอບ “เราจอดทำไมคะ”

“ไม่มีอะไรครับ มาดามัวแซลล์ อะไรสักอย่างใต้ตู้เสบียงเกิดติดไฟขึ้นมา ไม่มีอะไรร้ายแรงครับ มีคนเอาหม้อออกไปแล้ว ตอนนี้นำถังซ่อมแซมความเสียหายที่เกิดขึ้นอยู่ ไม่ได้มีอันตรายอะไรครับ ผมรับรองได้”

เธอทำท่าอะไรเล็กน้อยอย่างกะทันหัน รวากับบอปิดความคิดเรื่องอันตรายว่าไม่มีความสำคัญแม้แต่น้อย

“ค่ะๆ ฉันเข้าใจคะ แต่เวลาละคะ!”

“เวลาหรือครับ”

“ใช่ เรื่องนี้จะทำให้เราช้า”

“ก็เป็นไปได้ครับ ไซ” บิวโรต์เห็นด้วย

“แต่เราช้าไม่ได้นะคะ! รถไฟกำหนดจะถึงที่หมายเวลา ๑๘.๕๕ น. และเราต้องข้ามช่องแคบบอสฟอรัสเพื่อไปขึ้นรถด่วนสายซิมพลีออนโอเรียนท์เอกซ์เพรสที่อีกฟากหนึ่งตอนสามทุ่ม ถ้าเข้าไปหนึ่งหรือสองชั่วโมง เราจะต่อรถไม่ทัน”

“ก็เป็นไปได้ครับ ไซ” เขายอมรับอีก

เขามองเธอด้วยความแปลกใจ มือของเธอข้างที่จับคานหน้าต่างอยู่สั่นเล็กน้อย เช่นเดียวกับริมฝีปาก

“มันสำคัญสำหรับคุณมากเลยหรือครับ มาดามัวแซลล์” เขาถาม

“ใช่คะ ไซ มันสำคัญมาก ฉัน...ฉันต้องไปให้ทันรถไฟขบวนนั้น”

เธอหันหลังให้เขาและเดินไปตามทางเดินเพื่อสมทบกับพันเอกอาร์บูธนอต อย่างไรก็ตาม เธอไม่จำเป็นต้องกังวลแต่อย่างใด ลิบนาทิลหลังจากนั้นรถไฟก็ออกวิ่งอีกครั้ง และไปถึงท่าเรือเฮย์ดาปาสซาร์ช้ากว่ากำหนดเพียงห้านาที เนื่องจากเร่งทำความเร็วระหว่างทาง

ช่องแคบบอสฟอรัสมีคลื่นลมแรง และเมอซิเยอร์บิวโรต์ไม่สนุกกับการ

เดินทางข้ามเลย เขาแยกจากเพื่อนร่วมทางทั้งสองขณะอยู่บนเรือ และหลังจากนั้น
ก็ไม่ได้เห็นทั้งคู่อีก

เมื่อไปถึงสะพานกาลาตา เขาก็นั่งรถตรงไปที่โรงแรมโทคัทเลียนทันที

๒

โรงแรมโทคัทเลียน

ที่โรงแรมโทคัทเลียน แอร์กูล ปัวโรต์ ขอห้องที่มีห้องน้ำในตัว จากนั้นก็เดินไปที่โต๊ะกังเขียร์จและถามหาจดหมาย

มีจดหมายรอเขาอยู่สามฉบับกับโทรเลขอีกฉบับหนึ่ง เขาเลิกคิ้วเล็กน้อยเมื่อเห็นโทรเลข เพราะไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะได้รับ

เขาเปิดมันออกอย่างบรรจงและไม่รีบร้อนตามปกติวิสัย ข้อความที่พิมพ์ไว้บนนั้นโดดเด่นชัดเจน

“เหตุการณ์ที่คุณคาดการณไว้ในคดีแคสส์เนอร์เกิดขึ้นอย่างไม่คาดฝัน โปรดเดินทางกลับทันที”

“ว้าวลา เซอเกิเอสต์ตองเบอตองต์ (นำโมโทเสี่ยจริง)” ปัวโรต์พิมพ์อย่างไม่สปรอรรถนะ เขาเหลือบขึ้นมองนาฬิกา

“ผมจะต้องเดินทางต่อคืนนี้เลย” เขาบอกกังเขียร์จ “รถด่วนซิมพลีออนโอเรียนท์ออกเวลาเท่าไร?”

“สามทุ่มครึ่ง เมอซีเยอร์”

“คุณช่วยจองที่นั่งนอนให้ผมได้ไหม”

“ได้แน่นอนครับ เมอซีเยอร์ ช่วงนี้ของปีไม่มีปัญหาครับ รถไฟแทบไม่มีคนเลยทีเดียวนะ ชั้นหนึ่งหรือชั้นสองดีครับ”

“ชั้นหนึ่ง”

“ແ່ງเบียง เมอซีเยอร์ (เยี่ยมครับ เมอซีเยอร์) คุณจะไปถึงไหนครับ”

“ลอนดอน”

“เบียง เมอซีเยอร์ (ตกลงครับ เมอซีเยอร์) ผมจะหาตั๋วไปลอนดอนและจองที่นั่งนอนจากสตั้มบูลถึงคาลลีสี่ให้คุณ”

ปัวโรต์เหลือบมองนาฬิกาอีก เวลาตอนนี้ก็อีกสิบนาทีจะสองทุ่ม

“ผมมีเวลากินอาหารเย็นไหม”

“แน่นอนครับ เมอซีเยอร์”

ชายเบลเยี่ยมร่างเล็กพยักหน้า เขาเดินไปยกเลิกห้องที่จองไว้ จากนั้นเดินตัดโค้งไปที่ห้องอาหาร

ขณะที่กำลังสั่งอาหารกับบริการ ก็มีมือข้างหนึ่งยื่นมาวางบนไหล่

“อา! มงวิเยอร์ช (เพื่อนเก่า) น่ายินดีอย่างไม่นึกไม่ฝันเลยนะนี่” เสียงหนึ่งดังขึ้นข้างหลัง

ผู้พูดเป็นชายสูงวัยรูปร่างเตี้ยล่ำ ผมตัดสั้นเป็นทรง *อองโบรส (ทรงลานบิน)* เขากำลังจิกยิ้มอย่างดีใจ

บัวโรต์ลุกขึ้นยืนทันที

“เมอซีเยอร์บุค”

“เมอซีเยอร์บัวโรต์”

เมอซีเยอร์บุคเป็นชาวเบลเยี่ยม ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการบริษัทผู้ให้บริการรถไฟตู้นอน กงปาญีแองแตร์นาซียงนาลเดส์วากส์ลีตส์ เขารู้จักคุ้นเคยกับอดีตดาวเด่นแห่งกองกำลังตำรวจเบลเยี่ยมผู้นี้มานานหลายปีแล้ว

“มาเสียไกลเลยนะ มงแซร์ (เพื่อนรัก)” เมอซีเยอร์บุคว่า

“มีธุระนัดหน่อยในซีเรียนะ”

“อา! แล้วนี่จะกลับเมื่อไหร่”

“คืนนี้เลย”

“เยี่ยม! ผมก็เหมือนกัน คือผมจะไปไลซานนะ พอดีมีธุระที่นั่น เข้าใจว่าคุณคงขึ้นรถด่วนชิมพล็อนโอเรียนท์ซีใหม่”

“ใช่ครับ ผมเพิ่งขอให้ทางโรงแรมจองตู้นอนให้ เดิมที่ผมตั้งใจจะอยู่ที่นี้สักสองสามวัน แต่ได้รับโทรเลขเรียกตัวกลับอังกฤษด้วยมีธุระสำคัญ”

“อา!” เมอซีเยอร์บุคถอนหายใจ “*เล็ซซ์ฟแปรร์ส เล็ซซ์ฟแปรร์ส!* (เรื่องสำคัญอีกแล้ว!) แต่คุณนี่นะ ทุกวันนี้คุณเป็นมือหนึ่งเซียนนะ มงวิเยอร์ช!”

“อาจเพราะผมเคยประสบความสำเร็จมาบ้างนิดๆ หน่อยๆ กระทบมั่ง” แอร์กูลบัวโรต์ พยายามถ่อมตัว แต่ลืมหูลอยอย่างเห็นได้ชัด

บุคหัวเราะ

“เดี๋ยวเจอกันนะ” เขาบอก

จากนั้นแอร์กูล บัวโรต์ ก็หันไปจดจ่ออยู่กับภารกิจปกป้องหนวดงามไม่ให้จุ่มลงไปน้ชุป

ภารกิจที่ยากเย็นนี้ประสบความสำเร็จด้วยดี เขาเหลียวมองรอบๆ ระหว่าง

รออาหารจานต่อไป มีคนอยู่ในห้องอาหารราวหกเจ็ดคน และในหกเจ็ดคนนั้น มีแค่สองคนที่แอร์กุล บัวโรต์ รู้สึกสนใจ

ทั้งคู่นั่งอยู่ที่โต๊ะตัวหนึ่งห่างไปไม่เท่าไร คนหนุ่มกว่าอายุประมาณ สามสิบ หน้าตาเป็นมิตร และเห็นได้ชัดเจนว่าเป็นชาวอเมริกัน อย่างไรก็ตาม คนที่ดึงดูดความสนใจของนักสืบร่างเล็กกลับไม่ใช่ชายคนนั้น แต่เป็นเพื่อนร่วมโต๊ะของเขา

ชายคนนั้นอายุอยู่ระหว่างหกสิบถึงเจ็ดสิบ มองจากระยะที่ห่างออกมา เล็กน้อย เขามีลักษณะของคนใจบุญสุนทานที่ไม่ได้นำสนใจอะไร ศีรษะล้าน เล็กน้อย หน้าผากโหนก ริมฝีปากที่กำลังฉีกยิ้มเผยให้เห็นฟันปลอมขาวจืดๆ ทั้งหมดนั้นดูเหมือนจะบ่งบอกถึงความเป็นคนมีเมตตา เพียงแต่ดวงตาคู่นั้น กลับขัดแย้งกับสมมติฐานดังกล่าว มันเป็นดวงตาที่หริ่เล็ก เบ้าตาสี และเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยม และไม่ใช่แค่นั้น ตอนที่เขาพูดอะไรบางอย่างกับสหายหนุ่ม และตัวดีสายตามองไปทั่วห้อง ดวงตาของเขาจับที่บัวโรต์ชั่วอึดใจ และในวินาที นั้นเอง มีแววมุ่งร้ายอย่างน่าแปลกและแววเร่าร้อนผิดธรรมชาติวาบขึ้นมาในดวงตาคู่นั้น

แล้วชายคนนั้นก็ลุกขึ้น

“จ่ายเงินด้วย เฮคเตอร์” เขาพูด

เสียงของเขาแหบเล็กน้อย มีลักษณะเบานุ่มและอันตรายไปพร้อมๆ กัน อย่างแปลกๆ

เมื่อบัวโรต์ออกมาพบเพื่อนอีกครั้งที่ล็องจ์ ชายสองคนนั้นกำลังออกจากโรงแรมพอดี สัมภาระของทั้งคู่กำลังถูกขนลงมาจากห้องพัก ชายคนหนุ่มกว่า คอยกำกับดูแลการขนของ ในไม่ช้าเขาก็เปิดประตูกระจกและพูดว่า

“พร้อมแล้วครับ คุณแรตเชิร์ต”

ชายชราตอบรับด้วยการส่งเสียงต่ำๆ ในลำคอ จากนั้นก็เดินออกจากโรงแรมไป

“เอท์เบียง” บัวโรต์พูดขึ้น “คุณคิดอย่างไรกับสองคนนั้น”

“พวกเขาเป็นชาวอเมริกัน” เมอซีเยอร์บุคว่า

“พวกเขาต้องเป็นชาวอเมริกันแน่อยู่แล้ว ผมหมายถึงคุณคิดอย่างไรกับบุคลิกของพวกเขา”

“คนหนุ่มคู่อ่อนขางเป็นมิตร”

“แล้วอีกคนล่ะ”

“บอกตามตรงนะ เพื่อนรัก ผมไม่ชอบเขาเท่าไร เขามีอะไรบางอย่าง

ที่ทำให้ผมรู้สึกไม่ถูกชะตา แล้วคุณล่ะ”

แอร์กูล บัวโรต์ นิ่งคิดครู่หนึ่งก่อนตอบ

“ตอนที่เขาเดินผ่านผมในห้องอาหาร” เขาพูดในที่สุด “ผมมีความรู้สึกแปลกๆ เหมือนสัตว์ป่า... สัตว์ป่าที่ดุร้ายป่าเถื่อน ดุร้ายป่าเถื่อนมาก! คุณเข้าใจไหม... ผมรู้สึกเหมือนมันเพิ่งเดินผ่านผมไป”

“แต่ขณะเดียวกันเขาก็ดูเป็นคนที่น่านับถือที่สุด”

“เพรซิเซมอนด์! (ใช่เลย!) ทั้งร่างกาย ทั้งกรงที่หุ้มเขาอยู่ ดูน่านับถืออย่างที่สุด แต่สิ่งที่มองลอดซี่ลูกกรงออกมา นั่นก็คือสัตว์ป่า”

“คุณนี่ช่างจินตนาการเสียจริงนะ มงวิเยอร์” เมอซีเยอร์บুদ্ধว่า

“ก็อาจจะใช่ แต่ผมสลดความรู้สึกว่ามีสิ่งชั่วร้ายเดินเหยียดผมไปไม่ได้จริงๆ”

“สุภาพบุรุษชาวอเมริกันที่ดูน่านับถือคนนั้นนั่นะรี”

“สุภาพบุรุษชาวอเมริกันที่ดูน่านับถือคนนั้นนั่นแหละ”

“เอาละ” เมอซีเยอร์บুদ্ধพูดอย่างจริงจัง “ก็อาจจะใช่ โลกนี้มีสิ่งชั่วร้ายอยู่เต็มไปหมด”

ตอนนั้นเองประตูก็เปิดออก กงเซียร์จเดินเข้ามาหาทั้งคู่ สีหน้าดูกังวลและขอโทษขอโพย

“แปลกมากเลยครับ เมอซีเยอร์” เขาบอกบัวโรต์ “ไม่มีที่ว่างในตู้นอนชั้นหนึ่งบนรถไฟเหลือแม้แต่ที่เดียวครับ”

“กอมมอนด์ (เป็นไปได้อย่างไร)” เมอซีเยอร์บুদ্ধร้อง “ในช่วงนี้ของปีนะรี อาไม่ต้องสงสัยเลยว่าต้องมีนักข่าวหรือนักการเมืองยกโขยงมากันแน่นอน”

“ผมก็ไม่ทราบครับท่าน” กงเซียร์จหันไปตอบเขาอย่างสุภาพ “แต่นั้นคือสิ่งที่เกิดขึ้น”

“อ้าว นั่นก็” เมอซีเยอร์บুদ্ধหันไปบอกบัวโรต์ “ไม่ต้องกลัวนะ เพื่อนรักทางเราจะจัดการให้ ปกติเราจะเก็บห้องว่างไว้ห้องหนึ่งเสมอ คือห้องหมายเลข ๑๖ พนักงานจะดูแลเรื่องนี้ให้คุณเอง!” เขายิ้ม จากนั้นเงยหน้ามองนาฬิกา “มาเถอะ” เขาบอก “เราต้องไปแล้ว”

ที่สถานี พนักงานประจำตู้นอนในชุดเครื่องแบบสีน้ำตาลทักทายเมอซีเยอร์บুদ্ধอย่างกระตือรือร้นและเคารพยำเกรง

“สายัณห์สวัสดิ์ครับ เมอซีเยอร์ ห้องพักของท่านคือห้องหมายเลข ๑ ครับ”

เขาหันไปเรียกพนักงานยกกระเป๋า จากนั้นพวกพนักงานก็เข็นสัมภาระ

ของทั้งสองไปยังช่วงกลางของตู้โดยสาร ซึ่งมีแผ่นป้ายติดบอกจุดหมายปลายทาง

อิสตันบลู ตรีเอสเต คาลส์

“ผมได้ยินมาว่าคือนี่ตู้ของคุณเต็ม”

“เหลือเชื่อจริงๆ ครับ เมอซิเยอร์ คนทั้งโลกพร้อมใจกันเลือกเดินทางในคืนวันนี้!”

“ไม่ว่าจะยังไง คุณต้องหาห้องให้สุภาพบุรุษคนนี้ เขาเป็นเพื่อนผมเอง ให้อยู่ห้องหมายเลข ๑๖ ก็ได้”

“มีคนอยู่แล้วครับ เมอซิเยอร์”

“ว่ายังไงนะ หมายเลข ๑๖ นะนะ”

ทั้งคู่สบตากันอย่างเข่าอกเข้าใจ พนักงานประจำตู้ยิ้มออกมา เขาเป็นชายวัยกลางคนร่างสูง ผิวพรรณชนิดเขียว

“ใช่ครับ เมอซิเยอร์ อย่างที่ผมได้เรียนไป รถเต็ม เต็มหมดทุกที่เลย ครับ”

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่” เมอซิเยอร์บุคถามอย่างฉุนเฉียว “มีใครจัดประชุมที่ไหนหรือไง เหมือนกันมาเป็นหมู่คณะหรือ”

“เปล่าครับ เมอซิเยอร์ เป็นความบังเอิญล้วนๆ เลยครับ บังเอิญว่ามีคนมากมายพร้อมใจกันเลือกเดินทางในคืนนี้”

เมอซิเยอร์บุคส่งเสียงจี้จ๊ะอย่างหงุดหงิด

“พอไปถึงเบลเกรด” เขาพูด “จะมีตู้โดยสารจากเอเธนส์กับตู้สายบูคาเรสต์-ปารีสพุ่งเข้ามา แต่กว่าเราจะไปถึงเบลเกรดก็ต้องค่าวันพุงนี้ เพราะฉะนั้นปัญหาอยู่ที่คืนนี้ ไม่มีเตียงชั้นสองว่างเลยหรือไง”

“มีเตียงชั้นสองว่างอยู่เตียงหนึ่งครับ เมอซิเยอร์...”

“ถ้างั้นก็...”

“แต่มันเป็นของสุภาพสตรีนี่สิครับ ในห้องนั้นมีผู้หญิงเยอรมันอยู่แล้ว คนหนึ่ง เป็นสาวใช้ครับ”

“ลาลา (ตายละ) แบบนั้นคงไม่งามเท่าไร” เมอซิเยอร์บุคว่า

“ไม่ต้องกลัวใจไปหรอก เพื่อนรัก” บัวร์ตซ์พูดขึ้น “ผมไปนั่งตู้ธรรมดาก็ได้”

“ไม่ได้ ไม่ได้เด็ดขาด” เขาหันไปถามพนักงานอีก “ผู้โดยสารมากันครบทุกคนแล้ววี”

“อันที่จริง” ชายคนนั้นตอบ “มีผู้โดยสารคนหนึ่งยังมาไม่ถึงครับ”

เขาค่อยๆ พูดอย่างอึกอัก

“ว่ามาสิ”

“เตียงหมายเลข ๗ ครับ อยู่ในห้องชั้นสอง สุภาพบุรุษท่านนั้นยังมาไม่ถึง และนี่อีกสี่นาทีก็น่าจะสามทุ่มแล้ว”

“เขาเป็นใคร”

“คนอังกฤษครับ” พนักงานตรวจดูรายชื่อที่ตัวเองมีอยู่ “เมอซีเยอร์ แฮร์ริส”

“ชื่อนี้เป็นกลางดี” บัวโรต์ว่า “ผมอ่านนิยายของดิกเกนส์แล้ว เมอซีเยอร์ แฮร์ริสจะไม่มาแน่”

“เอาล่ะมาระของเมอซีเยอร์ไปไว้ที่เตียงหมายเลข ๗” เมอซีเยอร์บุคลิ่ง “ถ้าเมอซีเยอร์แฮร์ริสคนนี้มา เราจะบอกเขาว่าเขามาสายเกินไป และทางเราไม่สามารถเก็บที่ไว้ให้เขานานขนาดนั้น แต่เราจะช่วยแก้ปัญหาให้ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ผมจะไปสนใจเมอซีเยอร์แฮร์ริสอะไรนี่ทำไม”

“แล้วแต่เมอซีเยอร์เลยครับ” พนักงานว่า

เขาหันไปบอกพนักงานยกกระเป๋าของบัวโรต์ว่าให้ขึ้นไปที่ไหน

จากนั้นเขาหลบไปยืนข้างบันไดเพื่อให้บัวโรต์ขึ้นรถ “ดูตาดูตาเฟโตนูต์ เมอซีเยอร์ (ช่วงท้ายตู้ครับ เมอซีเยอร์)” เขาบอก “ห้องก่อนสุดท้าย”

บัวโรต์เดินไปตามทางเดิน เขาไปได้อย่างค่อนข้างช้า เนื่องจากผู้โดยสารส่วนใหญ่ออกมาขึ้นนอกห้องพัก

เขาต้องพิมพ์ “ปาร์ดส์ (ขอโทษครับ)” อย่างสุภาพเป็นระยะๆ ตลอดเวลา ในที่สุดเขาก็มาถึงห้องพักที่พนักงานบอก ข้างในห้อง คนที่กำลังเอื้อมขึ้นไปหยิบกระเป๋าเดินทาง คือหนุ่มอเมริกันร่างสูงที่เขาพบที่โรงแรมโทคัทเลียน

ชายหนุ่มขมวดคิ้วเมื่อบัวโรต์เดินเข้าไป

“ขอโทษครับ” เขาพูด “ผมคิดว่าคุณเข้าห้องผิด” จากนั้นพูดเป็นภาษาฝรั่งเศสด้วยความยากลำบาก “เชอควัวร์ส์เกอะวูซาเวิร์เอ็งเนเรอร์”

บัวโรต์ตอบกลับไปเป็นภาษาอังกฤษ

“คุณคือคุณแฮร์ริสหรือเปล่าครับ”

“ไม่ใช่ครับ ผมชื่อแม็คคีน ผม—”

แต่ตอนนั้นเอง เสียงของพนักงานประจำตู้นอนก็พูดข้ามไหล่บัวโรต์มา นำเสียงขอโทษขอโพยและค่อนข้างหอบ

“ไม่มีเตียงอื่นบนรถไฟว่างแล้วจริงๆ ครับ เมอซีเยอร์ สุภาพบุรุษท่านนี้

ต้องมาอยู่ห้องนี้”

เขายกหน้าต่างตรงทางเดินขึ้นระหว่างที่พูด และเริ่มสนทนาของบัวโรต์เข้ามา

บัวโรต์สังเกตเห็นอาการขอโทษขอโพยในน้ำเสียงของเขาด้วยความขบขัน ไม่ต้องสงสัยเลยว่า หนู่มออเมริกันรับปากว่าจะทียบให้อย่างงาม ถ้าเขาสามารถกันห้องนี้ไว้ให้ตนอยู่แต่เพียงผู้เดียว อย่างไรก็ตาม ต่อให้เป็นทียบที่งามที่สุดก็ไม่มีความหมายเมื่อผู้อำนวยการบริษัทยูบรถไฟขบวนเดียวกันและออกคำสั่งมา

พนักงานก้าวออกจากห้อง หลังจากเหวี่ยงกระเป๋าเสื้อผ้าขึ้นไปเก็บบนชั้นแล้ว

“วูลา เมอซีเยอร์” เขาพูด “ทุกอย่างเรียบร้อยแล้วนะครับ ของคุณคือเตียงบน หมายเลข ๗ เราจะออกเดินทางในอีกหนึ่งนาทีครับ”

เขาเร่งฝีเท้ากลับไปตามทางเดิน บัวโรต์กลับเข้าไปในห้องอีก

“เป็นปรากฏการณ์ที่ผมไม่พบเห็นบ่อยนัก” เขาพูดอย่างรำใจ “พนักงานประจำตู้นอนมายกกระเป๋าเอง! ไม่เคยได้ยินเรื่องแบบนี้เลยนะนี่!”

เพื่อนร่วมห้องของเขายิ้ม เห็นได้ชัดว่ายังไม่หายหงุดหงิด แต่อาจตัดสินใจว่าไม่มีประโยชน์ที่จะถือสาอะไรกับเรื่องนี้นอกจากทำให้เย็นหัวใจไว้

“รถไฟเต็มอย่างผิดสังเกตจริงๆ” เขาพูด

มีเสียงหวูดดังขึ้นหนึ่งครั้ง ตามด้วยเสียงร้องโหยหวนยืดยาวจากหัวรถจักรชายทั้งสองก้าวออกไปที่ทางเดิน

เสียงหนึ่งตะโกนจากนอกขบวนรถ

“อองวัวร์ตูร์”

“รถจะออกแล้ว” แม็คคีนพูด

แต่รถยังไม่ออกเสียทีเดียว เสียงหวูดดังขึ้นอีก

“ผมคิดว่านะครับ” จู๋ๆ ชายหนู่มพูดขึ้น “ถ้าคุณอยากได้เตียงล่างมากกว่า เพราะมันสะดวกกว่าหรืออะไรก็แล้วแต่ เอ้อ ผมไม่มีปัญหานะครับ”

“ไม่ได้ครับ ไม่ได้” บัวโรต์ท้วง “ผมจะไปแย่งคุณอย่างนั้นไม่ได้...”

“ไม่เป็นไรครับ...”

“คุณช่างมีน้ำใจเหลือเกิน...”

ทั้งคู่ทักท้วงกันไปมาอย่างสุภาพ

“แค่อันเดียวเท่านั้นละครับ” บัวโรต์อธิบาย “พอไปถึงเบลเกรด...”

“อ้อ เข้าใจละ คุณจะลงที่เบลเกรด...”

“ไม่ครับ คือว่า...”

รถไฟกระชากอย่างกะทันหัน ทั้งคู่หันกลับไปทางหน้าต่าง และมองออกไปยังชานชาลาทอดยาวที่มีไฟส่องสว่างขณะที่มันค่อยๆ เลื่อนช้าๆ ผ่านไป
รถด่วนโอเรียนท์เอ็กซ์เพรสเริ่มการเดินทางข้ามยุโรปซึ่งจะใช้เวลาสามวันแล้ว

๓

ปัวโรต์ปฏิเสธคดี

วันรุ่งขึ้น เมอซีเยอร์ แอร์กูล ปัวโรต์ ไปที่ตู้เสบียงเพื่อรับประทานอาหารกลางวันช้ากว่าปกติเล็กน้อย เขาตื่นนอนตั้งแต่เช้า และรับประทานอาหารเช้าแทบจะคนเดียว หลังจากนั้นก็ใช้เวลาช่วงเช้าเฝ้าดูบันทึกคดีที่เป็นเหตุให้เขาถูกเรียกตัวกลับลอนดอน เขาเห็นหน้าค่าตาเพื่อนร่วมห้องน้อยมาก เมอซีเยอร์บุคซึ่งนั่งอยู่ก่อนโบกมือทักทายและเรียกเพื่อนมานั่งเก้าอี้ตรงข้ามซึ่งว่างอยู่ ปัวโรต์นั่งลง และพบภายในเวลาอันรวดเร็วว่าเขาอยู่ในตำแหน่งที่ดีมากของโต๊ะ เพราะนอกจากจะได้รับการบริการก่อนแล้ว ยังได้รับอาหารชิ้นที่ดีที่สุด และอาหารนั้นก็อร่อยผิดจากปกติด้วย

กว่าเมอซีเยอร์บุคจะละความสนใจจากอาหารและหันไปใส่ใจสิ่งอื่นบ้าง ก็คือตอนที่หิ้งคูกำลังละลายครีมชีสแสนละมุนลิ้นกันอยู่ เขาอยู่ในช่วงเวลาระหว่างการรับประทานอาหารที่คนเราจะเกิดความตึงต้ามต่อกับบรรสรปรัชญาขึ้นมา

“อา!” เขาถอนหายใจ “ถ้าผมเขียนได้อย่างบัลซัคละก็! ผมจะพรรณนาฉากที่อยู่ตรงหน้าเราตอนนี้”

เขาโบกมือข้างหนึ่งประกอบ

“เป็นความคิดที่เข้าท่า” ปัวโรต์ว่า

“อา คุณเห็นด้วยรี ผมคิดว่ายังไม่เคยมีใครทำมาก่อนนะ แต่กระนั้น มันก็เป็นภาพแทนของสังคมอันเป็นอุดมคติ เพื่อนรัก รอบตัวเราเต็มไปด้วยผู้คนจากทุกระดับชั้น ทุกเชื้อชาติ ทุกช่วงวัย คนเหล่านี้ซึ่งล้วนเป็นคนแปลกหน้าต่อกันและกัน ถูกชักนำให้มาอยู่ร่วมกันเป็นเวลาสามวัน กินนอนได้หลังคาเดียวกัน ไม่สามารถหนีจากกันไปไหน และเมื่อสามวันนี้สิ้นสุดลง ทุกคนก็จะแยกย้ายกระจัดกระจายกันไปคนละทิศละทาง และอาจไม่มีวันได้พบกันอีกเลย”

“แต่ว่า” ปัวโรต์พูด “สมมติว่ามีอุบัติเหตุเกิดขึ้น...”

“อา ไม่นะ เพื่อนรัก...”

“ผมเห็นด้วยว่ามันจะเป็นเรื่องน่าเศร้าถ้ามองจากมุมมองของคุณ แต่เราลองมาสมมติกันดูสักหน่อยว่า ถ้ามีเหตุการณ์แบบนั้นเกิดขึ้นจริง ทุกคนในที่แห่งนี้ก็อาจถูกเชื่อมโยงกันได้... ด้วยความตาย”

“ไวน์เพิ่มดีกว่า” เมอซีเยอร์บุคพูด และริบรินไวน์ใส่แก้ว “คุณนี่ไม่ปกติจริงๆนะ มงแซร์ สงสัยอาหารไม่ย่อย”

“จริงทีเดียว” บัวโรต์เห็นด้วย “อาหารที่ในซีเรียอาจไม่เหมาะกับท้องไส้ของผมเท่าไร”

เขาจับไวน์ จากนั้นนั่งเอนหลังและกวาดตามองไปรอบตู้เสียบียงอย่างครุ่นคิด ในนี้มีคนนั่งอยู่สิบสามคน และอย่างที่เมอซีเยอร์บุคว่า มีคนจากทุกระดับชั้นและทุกเชื้อชาติ เขาเริ่มศึกษาคนเหล่านี้

โต๊ะตรงข้ามพวกเขามีผู้ชายนั่งอยู่สามคน บัวโรต์เดาว่าทั้งสามไม่ได้มาด้วยกัน แต่ถูกจัดและจับให้ไปนั่งตรงนั้นด้วยการประเมินที่แม่นยำของพนักงานห้องอาหาร ชายอิตาลีเลียนผิวคล้ำร่างใหญ่กำลังแคะฟันอย่างเพลิดเพลิน ตรงข้ามเขาคือผู้ชายอังกฤษที่ดูเจ้าระเบียบและเงียบขรึม ซึ่งกำลังตีสีหน้าซาเหยยแสดงความไม่ชอบใจตามแบบฉบับของคนรับใช้ที่ได้รับการฝึกมาอย่างดี ช่างๆคนอังกฤษเป็นคนอเมริกันร่างใหญ่ สวมสูทที่ดูฉูดฉาด อาจเป็นพวกที่เดินทางมาค้าขาย

“คุณต้องทำให้ *ยิ่งใหญ่*” คนอเมริกันพูดเสียงดังขึ้นจมูก

คนอิตาลีเลียนดึงไม้จิ้มฟันออกจากปากและใช้มันชี้ไปมา

“แน่นอน” เขาว่า “ผมก็พูดอย่างนั้นมาตลอด”

คนอังกฤษหันมองนอกหน้าต่างและส่งเสียงไอ

บัวโรต์เลื่อนสายตาผ่านทั้งสามไป

ที่โต๊ะเล็กตัวหนึ่ง ผู้ที่นั่งตัวตรงแนวอยู่ตรงนั้นคือหญิงแก่ที่อัปลักษณ์ที่สุดคนหนึ่งที่บัวโรต์เคยเห็นมา มันเป็นความอัปลักษณ์ที่โดดเด่น และดึงดูดความสนใจมากกว่าจะผลัดใ้ให้ถอยห่าง เธอหนึ่งตัวตรงมาก รอบคอสวมแผงสร้อยไข่มุกเม็ดใหญ่มากซึ่งแม้จะดูไม่น่าเป็นไปได้ แต่ก็ยังเป็นของจริง บนนิ้วมือสวมแหวนเต็มทั้งสองข้าง เลือ่ไค้ตขนเซเบิ้ลรั้งไปข้างหลังตรงไหล่ทั้งสองข้าง หมวกแบบไม่มีปีกสีดำใบเล็กราคาแพงดูไม่เข้ากันอย่างทุเรศนัยน์ตากับใบหน้าเหมือนคางคกสีเหลืองที่อยู่ข้างใต้

ตอนนี้เธอกำลังพูดกับพนักงานห้องอาหารด้วยน้ำเสียงคมชัดและสุภาพ แต่แฝงไว้ด้วยอำนาจอย่างเต็มที่

“คุณจะกรุณาที่เดียวถ้านำน้ำแร่หนึ่งขวดกับน้ำส้มหนึ่งแก้วใหญ่ไปไว้ใน

ห้องพักของฉัน คุณจะช่วยจัดการให้ฉันได้เกือบไม่ใส่ซอสเป็นอาหารเย็นสำหรับ
 คำวันนี้ กับปลาต้มด้วย”

พนักงานตอบกลับด้วยความพินอบพิเทาตามที่เหมาะสม

หญิงชราผงกศีรษะเล็กน้อยอย่างสง่างามและลุกขึ้น สายตาของเธอเลื่อน
 มาจับที่บัวโรต์และกวาดมองทั่วตัวเขาอย่างไม่สนใจยึดตามแบบผู้รักมากดีที่ไม่
 แยกแยะสิ่งใด

“คนนั้นคือเจ้าหญิงตราโกมิรอฟฟ์” เมอซีเยอร์บุคบอกเบาๆ “เธอเป็น
 ชาวรัสเซีย สามปีได้เงินทั้งหมดที่มีมาก่อนการปฏิวัติและนำไปลงทุนในต่างประเทศ
 เธอร่ำรวยมหาศาล เดินทางไปทั่วโลกที่เดียวละ”

บัวโรต์พยักหน้า เขาเคยได้ยินชื่อเจ้าหญิงตราโกมิรอฟฟ์มาก่อน

“เธอเป็นคนมีบุคลิกนะ” เมอซีเยอร์บุคพูดต่อ “ดูน่าเกลียดน่ากลัวอย่างกับ
 อะไร แต่สะกดความสนใจทุกคนในทุกที่ที่เธอไป คุณเห็นด้วยไหม”

บัวโรต์เห็นด้วย

ที่โต๊ะใหญ่อีกตัวหนึ่ง แมรี เดเบแนม นั่งอยู่กับผู้หญิงสองคน คนหนึ่ง
 เป็นผู้หญิงวัยกลางคนร่างสูง สวมเสื้อตาหมากรุกกับกระโปรงผ้าทิว ผุดผกหนา
 สีเหลืองซีดขมวดเป็นมวยใหญ่ไว้อย่างรุงรัง เธอสวมแว่นตา ใบหน้ายาวดู
 อ่อนโยนและเป็นมิตรซึ่งชวนให้นึกถึงแกะ เธอกำลังฟังผู้หญิงคนที่สามบนโต๊ะนั้น
 พูด คนหลังสุดนี้เป็นหญิงชรารูปร่างท่วมและมีใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส เธอพูด
 เนิบๆ ชัดถ้อยชัดคำ น้ำเสียงราบเรียบเป็นระนาบเดียว และไม่แสดงสัญญาณว่า
 จะเว้นช่วงหายใจหรือหยุดพูดแต่อย่างใด

“...ลูกสาวของฉันก็เลยบอกไป ‘จริงๆ นะคะ’ แกว่า ‘คุณเอาวิธีแบบ
 อเมริกันมาใช้ในประเทศที่ไม่ได้ เป็นธรรมชาติอยู่หรอกที่คนที่นี่จะซีเกียจหลังยาว’
 แกบอก ‘เพราะพวกเขาไม่มีความรู้สึกว่าจะต้องรีบทำอะไร’ แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ
 คุณจะแปลกใจถ้ารู้ว่ามหาวิทยาลัยของเราที่นั่นเป็นยังไง พวกเขามีคณะอาจารย์
 ที่ดีเยี่ยม ฉันเข้าใจว่าที่นั่นคงไม่มีอะไรอย่างการศึกษาหรอก เราต้องนำอุดมคติ
 แบบตะวันตกของเราไปประยุกต์ใช้ และสอนให้ชาวตะวันออกยอมรับมัน ลูกสาว
 ของฉันบอกว่า...”

รถไฟแล่นเข้าไปในอุโมงค์ เสียงพูดราบเรียบของเธอถูกกลบไป

โต๊ะตัวถัดไปซึ่งเป็นโต๊ะเล็กมีพนักเอออาร์บุชนอนนั่งอยู่ตามลำพัง สายตา
 ของเขาจับน่องอยู่ที่ด้านหลังศีรษะของแมรี เดเบแนม ทั้งคู่ไม่ได้นั่งด้วยกัน ทั้งที่
 ถ้าจะทำก็ทำได้โดยง่าย ทำให้เป็นเช่นนั้น

บางทีแมรี เดเบแนม อาจเป็นฝ่ายปฏิเสธ บัวโรต์คิด คนที่มีอาชีพเป็นครู

ที่เลี้ยงเรียนรู้อันจะรอบคอบ ภาพลักษณ์เป็นสิ่งสำคัญ และผู้หญิงที่ต้องหาเลี้ยงตัวเองจะต้องรู้จักระวังตัว

เขากวาดตามองไปอีกด้านของตู้เสียบึง ที่อีกฟาก ตรงที่ติดผนัง มีผู้หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งนั่งอยู่ เธอแต่งชุดดำ ใบหน้ากว้างไม่แสดงความรู้สึกใด บัวโรตต์คิดว่าเธออาจเป็นคนเยอรมันหรือสแกนดิเนเวีย อาจเป็นหญิงรับใช้ชาวเยอรมัน

ถัดจากเธอมีชายหญิงคู่หนึ่งโน้มตัวเข้าหากันและกำลังพูดคุยกันอย่างออกรส คนผู้ชายใส่ชุดผ้าทอโปร่งแบบอังกฤษ แต่เขาไม่ใช่คนอังกฤษ แม้ว่าบัวโรตต์จะมองเห็นแค่หลังศีรษะของเขา แต่รูปทรงของมันและลักษณะของไหล่ที่เผยตัวตอนของเขาให้รู้ เขาเป็นชายตัวใหญ่และมีรูปร่างที่สมส่วน จู่ๆ เขาหันศีรษะไปทางหนึ่ง บัวโรตต์จึงมองเห็นใบหน้าด้านข้าง เขาเป็นชายวัยสามสิบเศษที่หล่อเหลาเอาการ มีหนวดคกหนาอู๋งาม

ผู้หญิงที่นั่งตรงข้ามเขาอายุยังน้อย บัวโรตต์เดาว่าน่าจะราวยี่สิบปี เธอสวมเสื้อโค้ตกับกระโปรงสีด้าพอดิตัว เสื้อชาติดสีขาว บนศีรษะสวมหมวกไม่มีปีก สีดำใบเล็กแบบเก๋ไว้เอียงๆ ตามสมัยนิยม เธอมีใบหน้างดงามแบบชาวต่างชาติ ผิวขาวผ่อง ดวงตากลมโตสีน้ำตาล ผมดำสนิท เธอสูบบุหรี่ผ่านก้านต่ออันยาว มือที่ผ่านการดูแลอย่างดีทาเล็บสีแดงเข้ม เธอสวมแหวนมรกตเม็ดโตบนนิ้วมือของคำขาว สายตาและเสียงพูดของเธอมีความช่วยวนแฝงอยู่

“แอลเลสส์ไซลี...เอต์ซิค (เป็นผู้หญิงที่สวยงามจริง ๆ...และเก๋ด้วย)” บัวโรตต์พูดเบาๆ “สามีภรรยาใช้ใหม่”

เมอซีเยอร์บุกพยักหน้า

“เข้าใจว่ามาจากสถานทูตฮังการี” เขาบอก “เป็นคู่ที่สวยงามทั้งคู่”

มีคนหนึ่งรับประทานอาหารกลางวันอีกแค่สองคน ซึ่งก็คือ แม็คคควิน เพื่อนร่วมห้องของบัวโรตต์ กับนายเรตเซ็คต์ต์ เจ้านายของเขา คนหลังนั่งหันหน้ามาทางบัวโรตต์ และเป็นครั้งที่สองที่บัวโรตต์พิจารณาใบหน้าอันไม่น่ามองนั้น เขาสังเกตเห็นความเมตตาคอมปลอมที่เผยออกมาบนหน้าผากและดวงตาทึบเล็กที่เพี้ยนเกรียม

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเมอซีเยอร์บุกเห็นสีหน้าที่เปลี่ยนไปของเพื่อนตน

“กำลังมองสัตว์ป่าตัวนั้นของคุณอยู่รึไง” เขาถาม

บัวโรตต์พยักหน้า

เมื่อกาแฟถูกยกมาเสิร์ฟ เมอซีเยอร์บุกก็ลุกขึ้นยืน เขามานั่งโต๊ะก่อนบัวโรตต์ และกินเสร็จได้สักพักแล้ว

“ผมจะกลับไปห้องละ” เขาพูด “รีบตามมานะ จะได้คุยกัน”
 “ด้วยความยินดี”

บัวโรต์จิบกาแฟและสั่งเหล้าอาหาร พนักงานกำลังถือกล่องเงินเก็บเงินตามโต๊ะต่างๆ เสียงคร่ำครวญแหลมเสียดหูของหญิงชราชาวอเมริกันดังขึ้นมา

“ลูกสาวของฉันบอกว่า ‘พบภัตตราหารไปด้วย แล้วจะไม่มีปัญหา ไม่มีปัญหาแม้แต่ชนิดเดียว’ ไม่เห็นจริงเลย นี่ดูเหมือนฉันต้องจ่ายทิปสิบเปอร์เซ็นต์แล้วยังมีค่าน้ำแระขวดนั้นอีก น้ำบ้ำน้ำบออะไรก็ไม่รู้ เอเวียงหรือวิซกีที่ไม่มีเสิร์ฟซึ่งฉันว่าพิลึกก๊กลื่นดี”

“คือว่า...พวกเขาต้อง...จะพูดยังไงดี...ต้องเสิร์ฟน้ำของประเทศตัวเองนะค่ะ”
 ผู้หญิงที่หน้าเหมือนแกะพยายามอธิบาย

“อ้อ ถึงยังงั้นก็ว่ามันพิลึกก๊กลื่นนั่นแหละ” เธอมองเศษเหรียญที่กองอยู่บนโต๊ะตรงหน้าด้วยความรังเกียจ “ดูสิ ทอนเหรียญอะไรมาก็ไม่รู้ เงินดีนาร์หรืออะไรสักอย่าง ดูอย่างกับขยะกองโตๆเลย ลูกสาวของฉันบอกว่า...”

แมรี เดเบแนม ดันแก้อี้ไปข้างหลัง ก่อนจะก้มหัวน้อยๆ ให้กับทั้งสองคนและผละออกไป พันเอกอาร์บรอนอดลุกขึ้นและตามเธอไป สุภาพสตรีอเมริกันกอบเศษเงินซึ่งเป็นที่รังเกียจเหล่านั้นและตามไปอีกคน ตามด้วยผู้หญิงที่เหมือนแกะสามี่ภรรยาชาวฮังการีลุกออกไปก่อนหน้าแล้ว ตอนนั้นในตู้เสียบึงจึงแทบว่างเปล่าเหลือแค่บัวโรต์กับแรตเช็ตต์และแม็คควีน

แรตเช็ตต์พูดอะไรบางอย่างกับเพื่อนร่วมโต๊ะ ฝ่ายหลังลุกขึ้นและเดินออกจากตู้ไป จากนั้นตัวเองก็ลุกขึ้นบ้าง แต่แทนที่จะตามแม็คควีนไป เขากลับหย่อนตัวลงนั่งเก้าอี้ตรงข้ามบัวโรต์อย่างเหนื่อความคาดหมาย

“ขอไฟผมหน่อยได้ไหมครับ” เขาพูด น้ำเสียงนุ่มๆ ขึ้นจมูกนิดๆ “ผมซื้อแรตเช็ตต์”

บัวโรต์ค้อมศีรษะให้เล็กน้อย เขาสอดมือเข้าไปในกระเป๋าและหยิบไม้ขีดออกมากลั่นหนึ่ง ก่อนจะส่งให้ฝ่ายตรงข้าม แรตเช็ตต์รับมันไว้ แต่ยังไม่ขีดไฟ

“ผมคิดว่า” เขาพูดต่อ “ผมกำลังได้รับเกียรติพูดกับเมอซีเยอร์แอร์กุลบัวโรต์ ลูกต้องไหม”

บัวโรต์ค้อมศีรษะอีก

“คุณได้ข้อมูลมาถูกแล้วครับ เมอซีเยอร์”

นักสืบรับรู้ได้ว่าดวงตาเจ้าเล่ห์ที่แปลกๆ คู่หนึ่งกำลังประเมินเขาตอนที่อีกฝ่ายจะพูดขึ้นอีก

“ในประเทศของผม” เขาว่า “เราจะพูดเข้าประเด็นกันอย่างรวดเร็ว

คุณบัวโร้ต์ ผมอยากให้คุณทำงานชิ้นหนึ่งให้ผม”

แอร์กูล บัวโร้ต์ เลิกคิ้วเล็กน้อย

“ทุกวันนี้ คลียองแตล (ลูกค้ำ) ของผมมีจำนวนจำกัดครับ เมอซีเยอร์ ผมรับทำคดีน้อยมาก”

“เป็นธรรมชาติครับ ผมเข้าใจได้ แต่คดีนี้นี่นะ คุณบัวโร้ต์ มันหมายถึงเงินก้อนโตเชียวนะ” เขาย้ำอีกครั้งด้วยเสียงน้ำเสียงหวานลุ่มมุ่มๆ “เงินก้อนโตทีเดียว”

แอร์กูล บัวโร้ต์ เงียบไปหนึ่งหรือสองนาทิจากนั้นจึงพูดว่า

“คุณต้องการให้ผมทำอะไรให้คุณหรือ เมอซีเยอร์...อ้อ...แรตเซ็ตต์”

“คุณบัวโร้ต์ ผมเป็นคนรวย...รวยมาก คนที่อยู่ในสถานะอย่างนี้มักมีศัตรู และผมก็มีศัตรูอยู่คนหนึ่ง”

“แค่คนเดียวหรือครับ”

“คุณหมายความว่ายังงี้ที่ถามอย่างนั้น” แรตเซ็ตต์ถามด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด

“เมอซีเยอร์ จากประสบการณ์ของผม เวลาที่ใครสักคนอยู่ในสถานะที่จะมีศัตรูอย่างที่ว่าคุณ ว่า โดยมากมักจะไม่ใช่คนเดียวหรือครอบครัว”

แรตเซ็ตต์ดูจะโล่งใจกับคำตอบของบัวโร้ต์ เขารีบตอบกลับไป

“ก็ใช่ ผมเข้าใจประเด็นของคุณ แต่จะศัตรูคนเดียวหรือหลายคนก็ไม่สำคัญหรอก สิ่งสำคัญคือความปลอดภัยของผม”

“ความปลอดภัยหรือครับ”

“ชีวิตผมกำลังตกอยู่ในอันตราย คุณบัวโร้ต์ ตอนนี้อยู่คนเดียวเองได้ค่อนข้างดี” เขาหยิบบินอัตโนมัติกระบอกเล็ก ๆ ออกจากกระเป๋าเสื้อโค้ตให้ดูแวบหนึ่ง ก่อนจะพูดต่ออย่างเคร่งขรึม “ผมคิดว่าผมไม่ใช่คนประเภทที่จะโดนเล่นงานตอนกำลังหลับ แต่พอมาคิดดูแล้ว ถ้าเพิ่มความมั่นใจขึ้นเป็นสองเท่าก็น่าจะดีกว่า ผมคิดว่าคุณคือคนที่คู่ควรกับเงินของผม คุณบัวโร้ต์ และอย่าลืมนะว่า...เงินก้อนใหญ่”

บัวโร้ต์มองคู่สนทนาอย่างพิถีพิถันเพราะที่เขามองเห็นเวลาหลายนาทิจาใบหน้าปราศจากความรู้สึกโดยสิ้นเชิง ฝ่ายตรงข้ามไม่มีทางรู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่

“เสียใจด้วย เมอซีเยอร์” เขาพูดออกมาในที่สุด “ผมช่วยคุณไม่ได้”

อีกฝ่ายมองเขาอย่างรู้ทัน

“งั้นก็บอกจำนวนที่คุณต้องการมา” แรตเซ็ตต์ว่า

บัวโร้ต์ส่ายศีรษะ

“คุณไม่เข้าใจ เมอซีเยอร์ ผมโชคดีมากมาตลอดชีวิตการทำงานของผม ผมหาเงินได้มากพอที่จะสนองทั้งความจำเป็นและการทำตามใจตัวเอง ทุกวันนี้ ผมรับเฉพาะคดีที่ผม...สนใจ”

“คุณนี่กล้าดีเหลือเกินนะ” แรตเช็ดต์ว่า “สองหมื่นดอลลาร์จะทำให้คุณหันมาสนใจได้ไหม”

“ไม่ได้ครับ”

“ถ้าคุณพยายามโก่งค่าตัวอยู่ละก็ คุณจะไม่ได้มันหรอก ผมรู้ว่าอะไรมีค่าแค่ไหนสำหรับผม”

“เช่นกันครับ เมอซีเยอร์แรตเช็ดต์”

“ข้อเสนอของผมมีอะไรไม่ดีรีง”

“ปัวโรต์ลูกชิ้น

“ขอโทษด้วยที่ต้องใช้เหตุผลส่วนตัว...ผมไม่ชอบหน้าคุณ เมอซีเยอร์แรตเช็ดต์” เขาพูด

ว่าแล้วเขาก็เดินออกจากตู้เสียบึงไป